

Ta správná nervozita musí být

Jakub Brück a Anna Riebauerová, kteří skončili šestí na Mistrovství světa v kombinaci 10 tanců v kategorii mládež, v krátkém rozhovoru popisují své pocity a další cíle.

První dojmy?

J: Nadšení, i když návrat byl děsivý, měl jsem pocit, že si pilot spletl ovládání s joystickem. Lítili jsme nad Vídní kvůli silnému větru zleva doprava, zespodu nahoru, bylo to docela stresující. Moji rodiče pro nás připravili překvapení v podobě návštěvy mé oblíbené restaurace se spoustou dalších překvápky.

A: Je to pořad jako sen, sama se musím přesvědčovat, že je to nádherná realita.

Byla to jedna z vašich prvních společných titulárních soutěží. S jakým cílem jste do Moskvy jeli?

J: Náš trenér standardu Martin před odletem „vtipkoval“ o 10. místě a výše. Vzal jsem si to do hlavy a jel do Moskvy zkusit pokořit „dvanáctku“.

A: Náš cíl bylo „semko“ a po prvním kole to nevypadalo úplně růžově. Tedy určitě za mě. Když jsme pak postoupili do semifinále, spadl kámen ze srdce a asi se to projeví i v tancování.

Byli jste nervóznější než na národním šampionátu?

J: Pokaždé, když vyrazím do světa reprezentovat, tak je tam nervozita. Co když se něco pokazí a my dopadneme špatně. S MČR se to asi nedá úplně srovnat, tam tančí špička jednoho státu, zatímco na MS v desítce jede jen jeden zástupce země, takže se sejde to nejlepší, co taneční svět nabízí, a s nimi mám soupeřit.

A: Několik dnů před odjezdem jsem byla nervózní. Pak to nějak spadlo, ale přišlo to zase před prvním kolem, a asi proto to nebylo úplně ono. Ale po prvním kole to opět spadlo. Byla to taková trochu jiná nervozita. Vždy na zahraničních soutěžích jsem tak nějak správně nervózní. Asi tak, jak by to mělo být.

Máte rádi, když na vás při soutěžích vaši blízcí mluví a rozebírají to s vámi, nebo máte raději svůj klid a nechcete se s nikým moc bavit?

J: Nejraději mám, když se na taneční parket připravuji pouze s partnerkou - a pokud je to možné, tak i s trenérem. Oceňuji, když na mne trenér mluví krátce, věcně a v bodech, na co se zaměřit. Plus nějaká ta motivační slova.

A: Myslím, že různé rozbory videí, komentáře, připomínky a povzbuzování od našeho trenéra Martina byly přínosné a tímto mu moc děkujeme.

Viděli jsme záběry, že jste poskytovali nějaké rozhovory. O co šlo?

J: Popravdě, dotančili jsme a Anička mi řekla, že máme rozhovor. Nevěděl jsem s kým, ale během něj mi došlo, že jsme se stali zajímavými tím, že jsme se umístili tak vysoko a jsme z České republiky. Jsem rád za takovouto reklamu českého tanečního sportu.

A: Kdo s námi dělal rozhovor, ani nevím. Nějací Rusové, kteří natáčeli rozhovory s reprezentanty. V tom zápalu jsem moc nevnímala, odkud přesně jsou.

Za necelé dva týdny jedete na evropský šampionát. Už na to myslíte? Pojedete s puncem páru, se kterým se musí počítat. Jak to berete?

J: Ano, rozhodně pojedu s vyšším cílem, než bylo zmíněné 10. místo.

A: Na Evropu myslíme. Je dobře, že jsme připraveni už ze světa. Jen doladíme nějaké věci, které trenér postřehl v Moskvě. Je to samozřejmě určité břemeno na zádech. Na druhé nám tento výsledek dodal sebevědomí a půjdeme do toho stejně naplno.

Dalo vám to nějaký nový impuls? Jako že ta dřina měla smysl a vyplatí se na sobě pracovat?

J: Impuls mi to dalo v tom, že si i přes tanec mohu splnit své sny. Že mé sny mohou být reálné. I když to není vůbec lehké. Ale já vždy mířil vysoko.

A: Samozřejmě! Náš úžasný klub nám navíc udělal krásnou oslavičku na tréninku, dostali jsme krásná trička, výborný dort, nějaký ten přípitek... a hned jsme makali dál.

(pb)

